

THE TALE THE TREES TELL

The green roof glimmers, swaying softly.
Beneath it, a humiliating mark sprayed upon its skin.
In vain — the danger, though delayed, draws near.
Still a giant, but not for long.
"It was his time," they will say.
Soon, stripped of footing,
then, mercilessly brought down.
The barked onlookers, steeped in disbelief,
gaze into an absence.
The silence—unreal.
Then, further off, a rattling,
the shaking of underbrush,
leaving behind a darkened trail.
And the green roof, with a big eye,
gazes in awe upon a strange sunlit void.

Het groene dak flonkert en beweegt zachtjes.
Daaronder, een vernederende stip op zijn huid gespoten.
Tevergeefs, het uitgestelde gevaar is onafwendbaar.
Nog steeds een reus, maar niet lang meer.
"Het was zijn tijd" wordt gezegd.
Spoedig ontdaan van zijn voet.
Dan, meedogenloos ten val gebracht.
De beschorste eromheen-staanders, in ontzetting,
staren vol ongeloof naar een afwezigheid.
De stilte is onwerkelijk.
Dan, verderop, geratel en het schudden van het struikgewas,
een donker spoor achterlatend.
En het groene dak, met een groot oog,
kijkt verwonderd neer op een vreemde door de zon beschenen leegte.